

R :Tak tetkon už se nám snad podaří držet se toho, o čem to mělo původně bejt.

T: Chtělo by to, páč to byl fakt prima den. Pánčička říkala, že to byl den plnej pohody a parády. A já bych dost souhlasila.

R: No bodejt. Však jen houšť takovejchdle dní. Nejdříf sme se pováleli na gauči a pak nás pánčička vytáhla pěkně ven. Do polí.

T: A voba najednou. A na pěkně dlouho.

R: A protože jsme trefili čas, kdy nejede žádný vlak, mohli jsme jít hezky celou mou oblíbenou trasu, která vede z části podél trati a je tam hodně moc zajímavostí ze zvířecího světa.

T: Samá stopička to tam je a taky!! ZAJÍCI. Tři! A tím jsem udělala pánčičce veleradost, protože jsem i na dálku dbala pokynůch, zastavovala se a sedala, jak mi bylo řečeno.

R: Mno..... někdy spíš jako syčeno :D, ale je fakt, že nebylo hulákáno, to je třeba přiznat. No takže díky tomu, jsme se mohli docela dobře všichni k nim i přiblížit. Pak sice utíkli, ale...

T: aleee ne daleko, takže jsme je mohli stopovat a sledovat. To bylo fajnový. Pak jsme šli podél toho rigolu a tam sem děsně moc chtěla. Jenže pánčička nedovolila.

R: Páč tě dobře zná, víš? A nerada by, abys tam vlítla a ohrozila nějaký mládě.

T: Ale byl tam ten bažant přece!!!!

R: No a? Zvednul se? Zvednul, a tím to má taky skončit, víme?

T: Nevíme □ . Teda víme, ale nedbáme, páč bažantíci jsou moje vášeň.

R: To sme viděli, díky tomu, že tě pánčička musela korigovat jsme kvůli tobě přišli o tlupu dalších tří zajícůch.

T: A co, stejně bychom na ně zase nemohli a...

R: Ale mohli jsme je vystavovat, mě to baví, ty kozo.

T: ...a takhlenc jsme je mohli stopovat.

R: No to bylo teda stopování jako, stejně jsme nesměli do tý mladý pšenice za nima. Kdyby bylo po mém, mohli sme na ně aspoň koukat.

T: Ty jo ale nemudruj furt, dyk jsme si hezky polítali!! A pak ta snídaňka, ta byla.

R: Jo, to jo, pánčička umí. Ešče se s náma taky mohla pak podělit o tu svojí, toooo by bylo teprvá.

T: Hm, to teda. Ale tak co, pupek jsme měli plnej a tak se to na gauči dobře válelo, než se šlo pak vařit. Miluju vaření.

R:Taky miluju vaření. Nejrádči když vaříme polifku. Páč z polifky je nejvíc dobrůtek.

T: Jooo, vivat polifky!!!

R: Polifky for ever!!!!

T: Si blbej □ □ !!!

R: Já určitě!

T: A ani pánčička náhodou ne, páč se jí podařilo z tý změti trubek, co jí koupil pánik, sestavit překážku a to i přes to, že tam kus chyběl. My ženský si dycky poradíme. Takže se prostě zašlo na louku, tam upajcnula z hromady větví potřebnou dýlku, rozpúlila a překážka byla na světě.

R: To sem měl radost teda, páč překážky já mám rád. Měl sem jich tři, než si je rozlámala. Fšecky. Bože jak může bejt někdo takový kopyto, že vyskočí a místo aby to přeskočil, tak do

T: Protože mě to blbě učili.

R: Kdo?

T: Nevim, někdo prostě, jak si to mám pamatovat, když těch lidí bylo tolik? Nechci někdy prostě pracovat. A co!

R: Tomu nerozumim, to neznám. Ale když dojde na pochod kuřátek, to je jinačí co? To hnedle se nám paninka zapojí, až nám uši zaléhaj.

T: JOOOOOOOOOO POOOOCHOOOOD KUŘÁTEEEEEEEK, POOOOCHOOOOD KUŘÁTEEEEEEEK, POOOOCHOOOOD KUŘÁTEEEEEEEK, POOOOCHOOOOD KUŘÁTEEEEEEEK, POOOOCHOO....

R: SKLAPNI! NEŘVI, TICHOO!!! Žádný kuře už tady není.

T: CO?

R: Že tu žádný kuře není, chápeš? Žádný pochod kuřátek se nekoná, jen sem vo tom mluvil.

T: Aaach jo, ale to je škoda, já se tak těšila.

R: My slyšeli □ . Ostatně to vždycky slyší celej Středočeskej kraj, když dojde na pochod kuřátek.

T: Tjo, když já se ale vždycky tak hrozně těším. Jak vezme pánčička kuřátka na procházku, je to paráda. Běžim dycinky a štěkám nadšením u branky.

R: NE!! ŘVEŠ u branky.

T: Tak ale proto, že prostě jí to vždycky hrozně trvá, než otevře tu branku.

R: Nikolivěk má drahá. Rád bych tě upozornil na jeden nepatrnej detail. Jestli to někdy někomu trvá, tak seš to TY. Páč už bys mohla vědět, že dokud se neuklidníš, a nesedíš tou

sama za pánčičkou vracim, abych nááhodou vo to kuřátko třeba nepřišla.

R: No že to teda ale trvalo let! Ach bože, bolí mě břicho, jak sem se hrozně smál. Prej mozek!!! Aachich achich, to sem si poplakal smíchy ☐ ☐

T: Hm, tak vidim, že gentlemani nevydrželi, co? Jestli já se ti taklenc směju? Třebas že seš pomalej v jídle.

R: Pomalej? Omyl děfče, já sem gurmán, víme? Civilizovanej gurmán. Proto taky, když pak vzala pánčička další velkoporci kuřátek a naservírovala nám každému hromadu v rokli, tak sem si to vychutnával. Ne jako Ty, že to popadneš, dvakrát křoupneš a máš to sežraný.

T: Strategie. Říká ti něco tohle cizí slovo? Strategie??? No to TY rozhodně evidentně nemáš. Páč já dvakrát křoupnu a mám to sežraný ale!! Ale!! Díky tomu fásnu další dávku.

R: A bude z tebe tím pádem buřt, ty modelíno. přijdeš vo figuru.

T: Figuru sežrat nemůžu, kuřátka jo! Co je doma to se počítá. A já počítat umím dobře. Páč jsem si třebas spočítala, že když něco pánčičce nebo pánikovi donesu, hodí mi to něco dobrýho. A tak když jsem na zahradě našla nůž, vzala jsem ho a nesla ho pánčičce. Moc jen nevim, proč nejdřív tak jako zcepeněla a ani nepípla. Jindá zpravidla volá radostí.

R: Páč nevěděla, ešivá ji nejdeš zapíchnout, ty kopyto :D. Hlavně měla teda strach, abys neublížila sobě, nebo mně.

T: Víím co dělám, ne? Sem to nesla opatrně. A opatrně jsem jí to i předala. A to už pak hulákala. Nadšením.

R: Pak za chvíli taky hulákala a teda to byl řef, helejte. Takhle snad neřve ani na Taliprtku, když dělá průšvih.

T: Vid? Nevim co jí švihlo! Nejdřív někdo někde ve větvích zaťukal a vona hned začla řvát, že "Padej hajzle jeden nenažranej!" . Stejně jako večer před tím. Tak sem začla řvát hnedle taky.

R: A já taky. A pak sme řvali už fšící, páč to zas řvala pánčička na nás, ať držíme hubu, že nic neslyší.

T: Divný vid', myslíš, že nás neslyšela jako? Dyk sme řvali dost.

R: No právě, že asi dost. Páč neslyšela, jestli zmizel ten hajzl nenažranej co ťukal ve větvích. Zpravidla mu říká naopa mile Kikinooooo! Páč to dělá "Kik-kik" a jmenuje se to strakapoud. Tetkon na něj byla ovšem našťvaná, páč se prej dobejval do budky s ptáčkama. A to teda prej ani náhodou. On už ho taky v pátek bombardoval pánik šiškama. Taky mu to chtěl rozmluvit. No ale bengál sme dělali teda dobrej. Ešče, že souseďi daleko.

T: No to jo, páč hele víš jak dokáže bejt kdekdo závistivej, víš jak by nám záviděli, kdyby viděli ty obří kosti, co nám pak pánčička dala, aby mohla dělat na zahradě a měla od nás klid??

R: Ty byly teda. To bylo lehárko. Takhle to mám moc rád. Sluníčko svítilo, jeden se tak pěkně svalil na pažit a žužlal si kost. A co nám chybělo???

T: Nic lautr vůbec nic. Navrch když přišla na návštěvu Emička. Pánčička mě teda nechtěla na louku s tou kostí pustit, že aby nebyly nějaký dohady o mamon, ale já sem v klidu přece, moc sem se s ní chtěla pochlubit, páč jako aby Emča viděla co máme! Takže když jsem nemohla s kostí, tak mě to pak venku ani nebavilo. chvíli jsme tak jako blbly, ale co, že jo? Kost tam na mě čekala....

R: Přeesně, tak jsme je šli vyprovodit a pak pěkně šuuup zas domů za kostima.

T: Počkej, počkej, to nejni jen vo tom že pěkně šuůůůp zas domů. Tos jako přešel, jak sem se pěkně chovala? Že jsem se nevzdalovala a dbala pokynůch?? A bez krámu?

R: Sim tě to беру jako samozřejmost ne? Dyk si navíc bez toho krámu byla stejně celej den, krom toho cvičení v poli, kdes ho pro jistotu měla. Takhle se má chovat normální pes normálně.

T: Takže sem normální?

R: ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ hele to nechceš slyšet tuhle vodpověď, věř tomu, že nechceš ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ A už mě zase bolí břicho od smíchu.

T: Hulváte jeden, zderu tě jak peří!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

R: Tak poood', zmlátíme se navzájem!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

No, takže už to asi nikdo nedokončí, že jo. Tak já prostě jen podotknu, že to byl vážně moc fajn a fakt pohodovej den, kdy jsme zase fungovali tak, jak to se psy mám ráda. Na domluvu, na pohodu. Tali sama zase měla zájem třeba i chvílku cvičit, něco dělat se mnou a to mi vždycky udělá moc dobře na duši. Moc dobře. K večeru jsme pak ještě všichni společně zašli k trati vydloubnout a zachránit jednu zapomenutou kytku, která tam živořila ve vysoký trávě a já si užívala toho, že Tali nikam neprchá, jde se mnou, stejně jako Rumíček. Že poslechne, když jí řeknu, že tam ne a má jít támhle. Že když si zaběhne do pole, tak jakmile se pak s kytkou vracím, nemusím ani volat a sama běží za náma..... prostě tady budu Rumíčkově trochu odporovat. Ano, pro ten den byla Tali normální ☐ ☐ . Naprosto normální a miloučkej pes.

Když jsme se vrátili, vypleskli se zase na trávník každej se svou kostí, já si usalašila přinesenou kytku do dřevěného truhlíku ve tvaru kádě, udělala si kávičku, připravila pro Brtníka dezertík, udělala letní brsalát, rozžala v chalupě milijou svíček a svalila se do křesla. Báájo den to byl. Jak říkal na začátku Rumíček: "Jen houšť takovejdech dní."